

ΑΤΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ-ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Φορτουνάτος, Θόδωρος

ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΟΣ

Τούτη με κρίνει τὸ φτωχό, γι' αὐτὴ ταχὺ καὶ βράδυ
παίρνω θανάτους ἑκατό, σὰν Τάνταλος στὸν Ἴαδη,
ποῦ ἔχει τὰ μῆλα ἀνάντια του καὶ τὸ νερὸ καὶ τρέχει
στὸ πλάιν του ὡς τὰ χεῖλη του, κι αὐτάνα δὲν τοῦ βρέχει.

185 Τούτη τὸ νοῦ μου ἐσήκωσε, τούτη τὸ λογισμό μου
μοῦ πῆρε, καὶ νὰ τὰ ἴχω πλιὸ δὲν ἔναι μπορετό μου.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Κι ὀγιά ἴντα, φίλε; Σώπασε, καὶ τάσσω σου νὰ κάμω
μὲ κάθα μὸδο γλήγορα νὰ κάμετε τὸ γάμο.

ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΟΣ

190 Τοῦτο περίσσα τὸ ἴξευρα κι ἐγώ, ἂν τὸ ριζικό μου
δὲν εἶχεν εἶσται ἀμπόδιτρο στὸν πόθο τὸ δικό μου.

ΘΟΔΩΡΟΣ

[191] Καὶ τί ἔναι αὐτὸ τ' ἀμπόδιτρο;

ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΟΣ

[191] Ἄπεις καὶ ἀρχίνισά σου
καὶ ὡς μπιστεμένου φίλου μου τώρα δηγήθηκά σου,
πρεπό ἔναι καὶ τ' ἀμπόδιτρο νὰ σοῦ τὸ μολήσω,
γιὰ νὰ μὲ κλάψης τὸ φτωχὸ σ' ἔτοιο καημὸ περίσσο.
195 Ἀφέντης μου εἶν' τ' ἀμπόδιτρο, γιατί δὲ θὰ μ' ἀφήση,

λέγει, ποτέ νὰ παντρευτῶ, ὥστε νὰ μὴ γνωρίση
τὸν κύρην ἀπὸ μ' ἔσπειρε ποιὸς εἶναι, καὶ ἀπὸ ποῦ ἴμαι·
κι ἐγὼ πὼς παίρνω θάνατο πρωτύτερα φοβοῦμαι.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Ἴντα, δὲν ἔναι κύρης σου τοῦτος; Ἄμ' ἴντα σοῦ ἴναι;
200 Καὶ πούρι ὄλοι γιὰ φυσικὸ παιδὶν του σὲ κρατοῦνε.

ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΟΣ

Δὲν ἔναι κύρης μου, σὰ λές, μ' ἀλλότες εἶχε πράσσει
εἰς τὰ ταξίδια, καὶ ἔρχοντας μιὰ φούστα ν' ἀγοράση,
μέσα στὴ φούστα μ' εὔρηκε κι ἐμένα, ὅπου παρμένο
δὲν ξεύρω ἀπὸ ποῦ μὲ ἔχασι, καὶ ἤμουνε σκλαβωμένο.
205 Καὶ μετὰ κείνη τοτεσὰ μ' ἀγόρασε κι ἐμένα,
καὶ ἀκόμη χρόνους δύομισι δὲν εἶχα περασμένα.
Καὶ ἀληθινὰ σὰ νὰ ἔχαι ἴσται παιδὶν του καὶ ἐβγαμένο
ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του μὲ ἔχε κανακεμένο,
καὶ ἀπὸ μικρὸν εἰς τὸ σκολεῖο στὰ γράμματα ἔβαλέ με,
210 καὶ ἐξόδιασε καὶ ἀνάθρεψε κι ἔτσι ἐμαθήτεψέ με.

ΘΟΔΩΡΟΣ

Πράμα καινούριο σοῦ γρικῶ, πὸν ἄλλη φορὰ ποτέ σου
δὲ μοῦ τὸ ξεφανέρωσες. Μὰ οἱ τάξεις καὶ ἀρετές σου
δείχνουσι πὼς ἀπὸ καλὸ αἷμα νὰ κατεβαίνης
καὶ ἀπὸ γενιὰ καθολικὴ καὶ εὐγενικὴ νὰ βγαίνης.

ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΟΣ

215 Τοῦτο τὸ πράμα εἶναι ἀφορμὴ καὶ ἤβαλεν ἔτοια γνώμη,
καὶ δὲ λογιάζεται οὐδὲ ποσῶς νὰ μὲ παντρέψη ἀκόμη
ὥστε ἀπού, ἂν εἶναι μπορετό, νὰ μάθη τὴ γενιὰ μου,

220 και ἀπὸ ποῦ κατεβαίνουνσι καὶ εἶν' τὰ συγγενικά μου.
 Καὶ τότες, ὡσὰ μοῦ ἔχε πεῖ, νὰ δῆ καὶ νὰ γυρέψη
 νὰ βρῆ, καθὼς εἶμαι κι ἐγώ, τόπο νὰ μὲ παντρέψη.

Alfred Vincent (επιμ.), *Φώσκολος Μάρκος Αντώνιος, Φορτουνάτος*, κριτική έκδοση, σημειώσεις, γλωσσάριο [Κρητικόν Θέατρον, 2], Εταιρία Κρητικῶν Ἱστορικῶν Μελετῶν, Ἡράκλειο 1980.